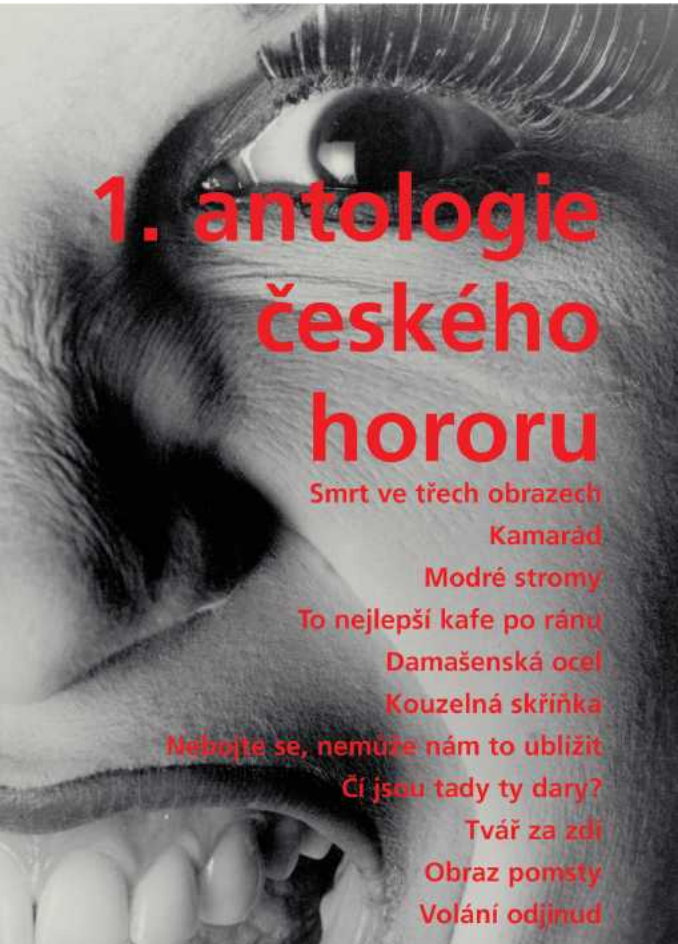

1. antologie českého hororu

Smrt ve třech obrazech

Kamarád

Modré stromy

To nejlepší kafe po ránu

Damašenská ocel

Kouzelná skříňka

Nebojte se, nemůže nám to ublížit

Či jsou tady ty dary?

Tvář za zdí

Obraz pomsty

Volání odjinud

ISBN 978-80-904891-5-8

1. antologie

českého hororu

povídky

Věnováno
Edgaru Allanu Poeovi
(1809 – 1849)

„To je všechno, co vidíme, nebo se zdá,
ale sen ve snu?“

Horor jako umění

Před lety vycházel na českém mediálním trhu jedinečný časopis Král Horror. Hned od prvního čísla upoutal pozornost všech přátel napínavých a strašidelných příběhů. Vytvořila se kolem něj skupina autorů, která dávala veřejnosti své vlastní výtvory s tím, že připravují vydání největší 1. antologie českého hororu.

V řekách uplavalo hodně roků, než se toto společné přání naplnilo. Teď jsme v cíli - držíte v rukou první společné dílo, výběr z nejlepších povídek, které v Králi Horroru byly otištěny. Vychutnejte si díla autorů těchto jmen (někteří nám ve světě i zmizeli, ozvěte se): Petr Jeník, Vladimír Procházka, Milan Ladko, Zdeněk Hlaváček, Radomír Chyba, Luboš Štěrba, David Nedoma, Michal Černý, Petr Boček a Miloslav Zubík, Milan Kalina, Otomar Dvořák.

Povídky vycházejí ve stejném znění, jako tomu bylo v časopise, včetně portrétů autorů, které se trochu upravovaly. Nepochybujte o tom, že uplynulé roky neubraly nic na jejich kvalitě. Ba naopak. Navíc - všichni autoři patří do kategorie těch, kteří považují horor za umění, nikoli jen za zábavu s „potoky krve".

Nejlépe výše uvedenou skutečnost kdysi v časopise „definoval" Luboš Štěrba: „Osobně jsem přesvědčen, že horor není jen zábavou a žánrem, který ve čtenáři rozechvívá jeden ze základních pocitů, totiž pocit strachu. Myslím, že může být něčím daleko víc. Může být určitým druhem zrcadla, co nám ukazuje temnější část naší duše, tu, kterou si obyčejně nepřipouštíme, ale kterou překonáváme až tím, že se jí postavíme tváří v tvář."

Je mi moc líto, že se do antologie nedostali všichni autoři, byli také skvělí, připomenu aspoň jména: Vladimír Sokol, Lukáš Potužník, Aleš Richter, Dagmar Bergerová, Jiří Šedý, Václav Kalousek, Jan Gál, Monika Horská, a další. Ani oni však nemusejí lkát, podívejte se na stranu 106, v přípravě je již 2. antologie českého hororu...

Přeji Vám příjemné lehce mrazivé čtení.

Ladislav Kocka
nakladatel

První povídka **Petr Jeník**

Smrt ve třech obrazech

Smrt existuje. Nesmějte se mi. Viděl jsem ji a dokonce jsem s ní i mluvil. Podobá se dívce s vlasy barvy slámy krátce zastřiženými, na jedné straně je má volně spuštěné, na straně druhé jsou zastrčené za ucho. Vytvořenou zvláštní nesymetričnost obličeje zvýrazňuje bledost hladkého čela a vystouplých lícních kostí.

V takové podobě jsem Smrt spatřil poprvé. V dětství jsem pravidelně trávil každé léto u dědy a babičky. Prožíval jsem tam nesčetná dobrodružství. Jednou jsme s dědou Josefem a sousedem Jaroslavem káceli kaštan. Mohutný strom překážel výstavbě plotu, a tak musel pryč. Kaprovka se jen jen míhala v rukách obou mužů, spolehlivě přerušovala nit života listnáče. Pak se zasekla. Strom se bránil. Chlapi pilu uvolňovali zatloukáním klínů.

Vtom jsem ji uviděl. Stála stranou, jako by jenom náhodou procházela kolem a zaujala ji činnost obou mužů. Sousedka? Trochu mladá... Přistoupil jsem k ní. „Nikdy jsem tě tady neviděl," řekl jsem. „Ty mě vidíš?" podivila se. Zeptala se na můj věk. Táhlo mi na desátý rok. Byl jsem na svůj věk poměrně vysoký, přečnívala mě sotva o hlavu. Mohlo jí být tak patnáct. Byla drobná, hezky vyvinutá. Hned jsem se do ní zamiloval. „Blázínku," řekla, „já jsem Smrt." Má tu práci a ukázala na oba muže. Co to znamená? Jeden z nich zemře.

Ale já nechtěl. Nevím ani proč – jako kdyby mě někdo píchl jehlou do srdce. Chytil jsem ji za ruce a pokoušel jsem se ji odtáhnout pryč. „Blázínku," řekla to něžně. Nemůžu ji prý zastavit. Tahal jsem ji za sukně, klekl jsem si a uchopil ji za nohy, jako by byla vzrostlá do země. Ani se nepohnula.

Feuerm
Missb
stra

A nebylo to jenom tím, že bych byl slabé dítě. „Můžu tě porazit?“ zeptal jsem se naivně. Podívala se na mne udiveně, v očích se jí mihl plamínek ohně, takovou otázku nečekala. Nedokázala na ni odpovědět.

Dál se všechno vyvíjelo jako ve zpomaleném filmu. Strom svůj boj prohrával. Muži se opřeli o jeho kmen a každou chvíli se měl sesunout na jednu stranu. Viděl jsem, jak chlapi napínají všechny své síly, tváře jim zrudly, žíly na spáncích div nepraskly. Kaštan se najednou zkroutil, kmen se pokoušel uniknout z rukou mužů, těm se dlaně překřížily, toho strom využil a pomalu se začal otáčet na ně. Soused Jaroslav zazmatkoval, vytušil, že prohrávají, že je strom přemůže, vzdal to, otočil se a utíkal pryč. Děda potřeboval uvolnit jednu překříženou ruku, zkusil to, přehmátl, ale toho kratičkého okamžiku strom využil dokonale, přemohl ho a tlačil k zemi. Děda se zapřel, tíha dřeva ho však drtila, už padal na kolena. V poslední chvíli uskočil. Strom padl jako blesk, těsně vedle dědy, mne a Smrti, na záda utíkajícího souseda Jaroslava.

Všechno proběhlo tiše, tak nějak pietně. Děda se válel u pařezu a těžce lapal po dechu, soused ležel s roztaženýma rukama a nohama, jako kdyby chtěl letět. Bránil mu v tom kmen kaštanu, sedící na jeho zádech. Viděl jsem, že oči i ústa měl zavřené, nic neříkal. Smrt se dala do pohybu. Jakoby vykonávala nějaký svůj tajemný obřad. Pomalu obešla tělo souseda kolem dokola, obratně se vyhýbala kmenu i větvím kaštanu. Potom mu přejela dlaní po tváři, prsty vjela do vlasů, jakoby z nich vytahovala světelné paprsky. Nakonec se otočila a odcházela. Doběhl jsem ji. Stoupl jsem jí do cesty, vzal za ruku a do dlaně jsem ji vtiskl na provázku visící kamínek s obrázkem panáčka. „Já se nedám koupit,“ řekla.

Přesto si kamínek nechala, lehce mne odstrčila a znovu vykročila.

Zpomalený film mne hodil opět o pár let zpátky, od dětských

let, k černé autobusové vzpomínce. Okamžitě jsem věděl, že je zle, že je někde tady. Kdo? No přece Smrt! Je mi osmnáct, utíkám ze školy a pokouším se dostihnout autobus. Ten právě přijíždí na druhou stranu silnice, zleva mi stíní další vůz, a tak, pokud ten svůj bus chci dostihnout, nezbývá mi, než přelétnout silnici naslepo. Tisícinu vteřiny trvající rozhodnutí a už letím jako šíp. Doslova záda a paty mých nohou škrtá obrovský náklaďák. Koutkem oka zahlédnu obličej řidiče, mění se ve zmačkaný papír. Kde je ale Ona? Aha – tamhle. Nezměnila se. Je to stále stejná dívenka se slaměnými vlasy. Kývе na mne prstem jako převráceným kyvadlem, že takto tedy „ne ne ne". Jdu k ní. Je to opravdu ona? zaváhám. Na krku má pověšený můj kamínek s obrázkem panáčka. Vůbec se nezměnila. Jen obličej má bledší jakoby víc posypaný křídou. Ukáže prstem na druhou stranu silnice. Běží tam kluk, znám ho od vidění, je z „céčka", nevím, jak se jmenuje. To snad ne – zkusí ten samý „trik" jako já? Nabírá rychlost a ---. „Proč mne nezastavíš?" zeptá se Smrt. Nerozumím jí. Všechno se opět zpomalilo. „Nerozumím ti," odpovídám zmateně. Toho kluka sotva znám. „To nic, já se přece nedám koupit," a Smrt se usměje. Od kdy se smrt směje? „Už mě nechceš porazit?"

Na odpověď mi zbývá vteřina, ve skutečnosti se ale táhne jako hodina. Kluk z „céčka" vystartuje, uprostřed silnice mu levá noha vklouzne do výmolu, drobounké zpoždění a nabírá ho motorka. Řidič i on, oba letí vzduchem, vykonávají složitá salta jako akrobati, dopadají několik desítek metrů ode mne. Smrt se zarazí, nakloní se k mému uchu a šeptá mi: „Řeknu ti tajemství. I smrt se dá porazit." Když sklopím oči, dodá: „Neboj se, za tebou ještě dlouho dlouho nepřijdu." Vykročí k jednomu z těl, ano, je to kluk z „céčka". Smrt začne vykonávat svůj obřad.

Řidič motorky se po chvíli zvedne, opráší se a jde se podívat,

co se stalo s jeho strojem. Smrt mi mizí v houfu lidí, kteří postávají nad tělem mladíka.

Pětadvacet let jsem si dával pozor, den co den jsem zachovával značnou dávku opatrnosti, abych Smrt nepotkal. Vídával jsem ji jenom na stránkách novin a časopisů, v televizních záběrech, přinášejících události, plné bolesti a smutku z válek i neštěstí. Netoužil jsem po ní, ani nemiloval, jak se mi to stalo v dětství. Je přece zlá, nemilosrdná a bezcitná.

Když se dění v našem bytě zpomalilo, věděl jsem, že jsem se před ní neschoval. Už je zase tady! Hrál jsem s Luckou naší nejoblíbenější hru – na schovávanou. Já jsem pikal v děcáku a ona se ukrývala v obýváku. Uslyšel jsem jen slabou ránu a jakoby ptačí pípnutí. Běžel jsem do pokoje. Lucka ležela těsně pod vysokou skříní, ráda se na ní schovávala. Jednu ruku měla nataženou, jak se pokoušela nábytku zachytit. Marně. Byl příliš kluzký.

A v rohu stála Ona. Vrhl jsem se k tomu bezvládnému šestiletému tělíčku jako blázen. Lucka nedýchala, srdce netlouklo. Pokoušel jsem se o masáž lehkými údery, dýchání z úst do úst. Zahlédl jsem, jak Smrt na mne kývе, prstem jako obráceným kyvadlem mně ukazovala, že takto tedy „ne ne ne". Vyskočil jsem jako šílený a vrhl jsem se k ní. Uchopil jsem ji za halenku a cloumal s ní. Křičím: „Vypadni! Ty bestie! Vrať mi ji zpátky, rozumíš?!"

Do pokoje vletěla z kuchyně manželka Jitka. Chytila se za hlavu a začala ječet: „Dělej něco, dělej něco!" Běhala po místnosti, ale Lucky se ani nedotkla. „S kým to mluvíš, ty cvoku?!"

Její hlas – díky zpomalenému filmu – zněl hluboce, až chlapsky. „Dělej něco, dělej něco!" volala dál a spínala ruce. Vteřiny byly hodinami, to jsem velmi dobře věděl. „Co chceš?" ptám se jí. „Já se nedám koupit. Rozumíš? Ty přece víš, že si mě koupit nemůžeš. Já se řídím jenom –." Zarazila se. „Kým?" vypálil jsem na ni. „Kým? Řekni mi to. Bohem? Osudem?

Spravedlností? Vyšší prozřetelností?"

Manželka Jitka mne praštila do zad. „Ty blbče, dělej něco, nežvaň a dělej něco! Vždyť umírá!" Odstrčil jsem ji. Smrt se pousmála: „Moje odpověď by ti nic nevysvětlila. A vůbec: co by to změnilo na dané situaci? Ulevilo by se ti?" A bylo vidět, že chce vykročit. Stoupl jsem jí do cesty. Věděl jsem, že ji nepustím. Prošla mnou jako slabý vánek.

Smrt pomalu začíná obcházet tělo Lucky. Projel mnou elektrický výboj, tajemství? Já vím. Já už vím! Běžel jsem do koupelny, ve skříňce našel žiletku.

V obýváku se mi manželka pověsila na krk. „Dělej něco, ty hajzle, vždyť umírá," pak mě pustila a klesla na kolena.

Smrt již hladila Lucčinu tvář. Rychle jsem řízl, hluboce a přesně, na obou svých zápěstích. Smrt už natahovala ruce, aby svými prsty vjela do vlasů mého, našeho děvčátka, v tom se zarazila. Otočila se ke mně a v očích jí kmitl plamínek ohně, takovou reakci nečekala. Nedokázala si ji vysvětlit.

Rukou, ještě před chvílí nataženou nad Lucčinou hlavou, si sundala z krku na provázku visící kamínek s obrázkem panáčka. Položila ji holčičce na hruď. Vstala. Manželka omdlela. Já ležel vedle ní. Nebyla mi zima, hřála mne teplá krev. Smrt stála nad mojí hlavou, viděl jsem ji zrcadlově převráceně.

„Proč musíš věci stavět na hlavu?" zeptala se Smrt. Nedokázal jsem ji odpovědět, můj jazyk, ústa byly jako z olova. Aha, teď ji vidím v pořádku. No jo – obchází mne. Klekne si vedle a lehce mi hladí tvář. Ať už to mám za sebou, myslím si. Co bude po tom? Co bude ale po tom?

„Tati, kdo je ta paní?" Lucka se objeví nad mojí hlavou jako zjevení. Smrt se zarazí. Po chvilce řekla: „Ty víš, jak můžeš porazit smrt." Projela mnou jako teplý vítr.

Probral jsem se v obýváku na zemi. Venku za okny už byla tma. Vedle mne ležela manželka i Lucka. Klidně oddychovaly. Podívám se na své ruce. Zápěstí je nezraněné. Sáhnu pod

sebe. Au. Co to je? Řízl jsem se do prstu o žiletku. Kapka krve padla na koberec. Už vím, že smrt může dát i život.

Petr Jeník

Rád se směji, i když k tomu dost často není důvod. Rád se směji už skoro čtyřicet let. Rád se směji i při své práci - působím jako obchodní zástupce v Brně. Řeknu vám, je to někdy pořádné divadlo: zkuste někoho přesvědčit, ať splní vaše přání, koupí si vaše zboží, když třeba ani nechce… Nikdy ale nejdu tak daleko, abych někomu prodával něco „násilím". To raději složím zbraně a odcházím. Jsem ženatý, máme šestiletou Lucku a holím se holícím strojkem. Od jisté doby… Kupodivu?!

***

Možná se pletu, a pak mi to vysvětlete, ale myslím si, že umění je o citu, emocích. Samozřejmě je třeba přibrat i další atributy - příběh, jeho výstavbu, napětí. Rád se ptám svých kolegů spisovatelů: Řekněte mi, jak se vyrábí napětí? Odpoví mi někdo ze čtenářů 1. antologie českého hororu? Ano, už jsem četl stať o tom, jak se „vyrábí strach", bylo to dobré, ale byl to jen začátek. Pojďte vytvořit teoretické zásady dobrého hororu. Dají se vůbec zobecnit, zformulovat? Možná že jsem fakt idealista, ale já si myslím, že obecné zákonitosti existují - musí platit i pro dobrou hororovou povídku. Takže: přijmeme(te) všichni moji výzvu?

Druhá povídka **Vladimír Procházka**

Kamarád

Na konci dlouhé bílé chodby plné ticha mě přivítaly pevné dveře se studenou měděnou destičkou – doc. MUDr. Otto Mašek, CSc. Objednal jsem se u něj už před týdnem. Interview z oboru psychiatrie – to bude pro naše noviny trhák.

Průběh rozhovoru mě příliš neuspokojoval. Přirozeně v to nepočítám špatně uvařenou kávu... Všechno bylo popisné, těžké, obecné, abstraktní, jako z akademické knížky. Do terénu zásadně nechodím nepřipravený, takže jsem se zpočátku nudil. Doktor Mašek hovořil s nadšením, potrhával přitom rameny a rozpačitě se usmíval.

Bez konkrétního případu to neuhraju, to jsem si jasně uvědomoval. Chce to šťávu, zásah do černého, trefu...

Doktor Mašek ovšem váhal. Nakonec opatrně, jako vzácnost, vyndal ze šuplíku drobný potrhaný zápisník v černé kůži.

„Tento sešítek souvisí s jedním z našich posledních interesantních případů," řekl se zrnkem hrdosti v hlase. „Jde o osmnáctiletého mladíka trpícího schizofrenií... Půjčím vám jej, i když bych neměl, sub rosa, rozumíte, pod pokličkou. Pevně věřím, že získané informace nikterak nezneužijete. A ještě rada odborníka," úsměv schoval do dlaně, „neberte to smrtelně vážně, je to psáno poměrně dost sugestivně, podmanivě, emotivně, lehce se může stát, že těm dojmům podlehnete... Nerad bych se tady s vámi setkal jako s pacientem..."

To mi stačilo. Autorizaci materiálu jsem dojednal na pondělí.

K ošoupanému zápisníku jsem se vrátil až večer. Zalezl jsem na gauč, po krk se zachumlal v dece, koflík čaje po ruce, a s napětím, plný zvědavosti, jsem se pustil do čtení. Venku zuřil vítr, bušil se vším vztekle do oken, větve stromů kvílely...

STŘEDA 24. DUBNA: Dnes jsem se rozhodl začít psát tento deník. Mám k tomu své důvody. Kdybych je však někomu pověděl, vysmál by se mi a pomyslel si, že jsem blázen. Ale k věci...

Jde o mého kamaráda a spolužáka Kvida. Od první chvíle, co jsem ho poznal, mi připadal zvláštní, takový záhadný. Mám jakousi podivuhodnou schopnost, vytuším, co jiní v tom kterém okamžiku cítí... Odkud mám se svými obavami začít?

Například ve škole. Kdykoliv je vyvolaný, tváří se povýšeně, jakoby ho jakékoliv zkoušení uráželo, bylo pro něho nedůstojné, zbytečné. Projevuje se encyklopedickými znalostmi, ale nejen to, z historie zná takové podrobnosti, detaily, že nad tím udiveně kroutí hlavou i samotní naši profesoři. Jindy zase zarytě mlčí nad triviální věcí, vím docela určitě, že schválně, jen tak řekne: „To já neumím..." A o přestávce prohodí: „S ním se tak budu bavit o Darwinovi, vždyť to byl hlupák... ale dřík, opravdový pracant, jinak by to nedokázal..." Nebo při fyzice, když jsme probírali Einsteinovu teorii relativity, to se dokonce s profesorem Lipánkem pohádal. „Líp si přečtěte knihu od George Morgana, teprve pak Alberta pochopíte!" křičel na něho. Profesor z toho byl vyšokovaný a stěžoval si řediteli. Nedalo mi to a vzal jsem Kvida za slovo, jenže v žádné encyklopedii o Georgu Morganovi nic nepsali. Stejně neúspěšně jsem dopadl i v různých knihovnách. Zajel jsem si kvůli tomu i do Prahy. Kdepak, dnešek o takovémto Morganovi vůbec nic neví. A není ani známo, že by se byl někdy s Albertem Einsteinem setkal...

PONDĚLÍ 29. DUBNA: Předcházející psaní mě vyčerpalo. Nejsem zvyklý psát, ani své myšlenky přesně formulovat a dávat je na papír... Vraťme se ke Kvidovi. Pokoj u rodičů má dost podivně zařízený. Dvě stěny jsou od podlahy až po strop plné knih. U volné zdi je stařičký otoman a dva regály po stranách, u okna přitahuje pozornost ručně vyřezávaný pra-

covní stůl a židle. Na stole leží pouze drobná krabička z tmavého dřeva, na jejíž bočních stěnách jsou nakresleny – sfinga, býk, orel, lev a hlava panovníka, a to způsobem, jak je zobrazovali staří Egypťané. Jednou jsem se ho zeptal, na co ji má. Tváří mu přeletěl záblesk úsměšku. „Obsahuje určitě veškeré vědění lidstva. Je v ní ukrytý můj život..." Přejel jsem prstem po hřbetech stovek starých knih zapomenutých autorů. „O čem jsou?" Zvážněl. „Ještě toho hodně nevíš..."

A jako zasněný přemýšlel nahlas o problémech existence. Z mnoha zmatených myšlenek mi ve vědomí utkvěla zvlášť jedna z nich. Naše tělesná schránka je pro psychiku jen kabátem, který můžeme kdykoliv vyměnit (pokud to ovšem dokážeme). Musel jsem se vysmát této naivní představě.

PÁTEK 3. KVĚTNA: Dnes jsem u Kvida, když se kamsi vytratil, objevil na regálu staré album s celou řadou neobvyklých fotografií. Na úvodní, zažloutlé časem, byla skupina smějících se vojáků, nejspíš – soudě podle mundúru – z první světové války. Hlavně mě upoutal jeden z nich, protože byl zakroužkovaný. Pozorně jsem si ho prohlédl, ale neshledal jsem na něm nic pozoruhodného. Zarazil jsem se až tehdy, když jsem zjistil, že na dalších snímcích byly rovněž zakroužkovány osoby. Snažil jsem se odhalit, co je spojuje. Situace, věk, profese... Kdepak, ne ne, samá voda... Až teď – pozor – ano, už to mám, nemýlím se – všichni mají dva společné rysy ve tváři: na levé straně vystouplou lícní kost a odstálé ucho. Vtom se Kvido vrátil. Zrudl a poprvé jsem ho zažil rozzlobeného. „Co si to bereš?! Nikdo ti to nedovolil!" Potom se kupodivu dost rychle uklidnil. „Stejně nic nepochopíš..." Chtěl jsem mu něco vmést do tváře, aby si nebyl s sebou tak jistý, že není jen on génius, ale upustil jsem do toho.

PONDĚLÍ 6. KVĚTNA: Kvida jsem doma nezastihl, otec ho odvezl do nemocnice, z ničeho nic prý omdlel... Měli se každou chvíli vrátit, a tak jsem na něj čekal společně s uplakanou

maminkou. Ta se upokojovala pomalu. Nakonec se rozhovořila, vzpomínala na Kvidovy první krůčky, úsměv, pohlazení... Mě spíš lákalo rodinné album. S mravenčením na zádech jsem si prohlížel každý obrázek. Najdu klíč... klíč vlastně k čemu? Kvido jednoroční, dvouletý, pětiletý... snad žádné dítě nemělo tolik fotografií jako tento jedináček. Všechno vedle... Teď teď, jakobych něco povědomého zahlédl! Patnáctiletý Kvido vytahuje z řeky obrovskou štiku, vítr mu pohazuje dlouhou kštici... je to vidět docela zřetelně – vystouplá lícní kost a odstálé ucho. Něco podobného jako bych čekal... Kvidův otec přijel z nemocnice sám.

ÚTERÝ 14. KVĚTNA: Konečně Kvida pustili z nemocnice. Bledého, pohublého, jen pohled měl ještě ostřejší... Po celou dobu návštěvy mě snad ani nevnímal, jen mlčel. Byla to hraná lhostejnost. Cítil jsem, každičkým nervem, že přemýšlí, šíleně trápí svůj mozek, hledá řešení jakéhosi mně neznámého problému...

PÁTEK 17. KVĚTNA: Plytké řeči, Kvido mluví tiše, nesmyslně, jako blázen. Nestačil jsem tok jeho fantazie sledovat, ale zamrazilo mě, když řekl: „Vážím si tvé schopnosti vciťování, je obdivuhodná, a nechám si ji...“ Tato věta zazněla jako varování. Rozhodl jsem se, že Kvida už víckrát nenavštívím. Ze strachu.

PONDĚLÍ 20. KVĚTNA: Dnes v naší třídě bouchla bomba. Kvido spáchal sebevraždu. Včera odpoledne bylo jeho tělo vyloveno z Talorického rybníka. Proč? Rostlo ve mně podivné vzrušení. Sebevražda. Celá ta tajemná věc mě přitahovala svojí silnou gravitací. Strýc je doktorem v nemocnici, shodou okolností prováděl pitvu. Řekl mi: „Smrt nastala utonutím, svědčí o tom voda v plicích, žádné známky násilí nebyly zjištěny. Co je ale zvlášť důležité – ten kluk si zkrátil život tak o dva týdny – byl na smrt nemocný, rakovina žaludku... Co si nedovedu vysvětlit, tak to je jeho zrasovaný mozek, jakoby se mu před

smrtí v něm přehnal uragán...“

STŘEDA 5. ČERVNA: Nemohl jsem nejít na pohřeb nejlepšího kamaráda... Nebylo mi ale dobře, děsil mě každý pohled, hlasitěji pronesené slovo, klepnutí... V krematoriu se ve mně něco zlomilo, utekl jsem... Večer jsem pocítil horečku... Třeští mi hlava... 38,5 stupně... O hodinu později už 39 stupňů, hlavu mám jako v ohni, lezou mi v ní rozžhavené střepy, začínám blouznit... tužku sotva udržím v rukách... Míhají se přede mnou obludy z pravěku, úplně jasně slyším jejich hladový řev, kakaové mumie s krátery místo očí na mě cení své zuby, kat sráží moji hlavu, střílím jako voják ve válce... Zaslechnu svůj hlas, šíleně křičím: „Nech si toho! Nech toho! Pusť mě... Prosím...“ Potřebuji zrcátko, ne – mě tak lehce nedostaneš, jestli se ti ostatní poddali, já ne, rozumíš?! Nejsem slaboch, a kdybych náhodou prohrával ---, nedám se znásilnit. Podejte mi zrcátko...

Tím deník končil... Z té hrůzy jsem se přímo zpotil, dneska

hned tak neusnu... Na mou duši, jeden by se z toho zbláznil, doktor měl pravdu, není dobré si to pouštět příliš blízko k tělu. Přes celou noc jsem si nechal rozsvíceno.

Ráno mě uklidnilo. Vše bylo najednou prosté, méně hrozivé, nechal jsem se večer přelstít, ale – věru, je to znamenitě napsáno... Ovšem o koho vlastně šlo? --- jakákoliv jména chyběla, nebo byla vymazána? Jen v růžku posledního listu se schovávala, krčila dvě čísla – 221 a 7. Co s tím? --- Doktor mi nic neprozradí... Měl bych něco vymyslet. Jediným vodítkem mohou být ta dvě čísla... Hm, --- co když je 7 čtvrť a 221 číslo baráku? Podobný způsob číslování se u nás zcela běžně používá. Za pokus to stojí!

V hledání jsem zběhlý, patří to k mé profesi. Před opryskaným činžákem jsem chytil malého okatého kluka. „Jak ti říkají?" – „Jarda." – „Tak hele, Jardo, nebydlel tady takový mládenec, no, byl nemocný na hlavu..." – „Já vím, to byl Jirka Kolda, už je ale ve cvokárně." Zůstal jsem paf. Zaskočilo mě to, že všechno sedělo. Až jsem se polekal. Proč to vlastně dělám? K čemu já si hraju na Holmese? Jakou spravedlnost hledám? Koho chci potrestat, koho zachránit? A proč? Nejlepší bude hodit své pseudoobjevy za hlavu, nekazit si víkend, jít za kočkama a po nocích sesmolit ten zatracený materiál...

„Myslím si, že je to á la bonheur," rozplýval se v pondělí nad článkem doktor Mašek, „jen se mi zdá, že příliš bazírujete na citacích z toho deníku..." – „A co když je to pravda?!" vypálil jsem od boku. „To jsem mohl předpokládat," doktor Mašek zrozpačitěl, „podlehl jste, pane redaktore... zde je každý můj argument zbytečný. Copak nechápete šílenost té myšlenky?! --- Máme tady přece exaktní vědy!" Nechtěl jsem se nechat odbýt. „Mohl bych Jirku Koldu vidět?!" zeptal jsem se přímo. Doktorovi ruka údivem povyskočila. „Kde jste zjistil jeho jméno?!"

Jiří Kolda seděl uprostřed příliš čisté místnosti a zíral z okna. Nebyl blázen, ten by se mě nemohl tak klidně zeptat: „Nemáš náhodou zrcátko? --- Já jsem Jirka, já nejsem Kvido... Půjčte mi zrcátko. Já jsem opravdu Jirka, Jirka Kolda, a nedám se...“ Ústa se mu zkřivila bolestí, další slova zemřela kdesi v hrudi. Jako kdyby uvnitř sebe s někým zápasil. „Jak se jmenoval Kvido celým jménem?“ nevydržel jsem to. Doktor Mašek zlostně zašermoval rukama. „Tohle jsme si nedomluvili! Takovéto extravagance s pacienty jsou přísně zakázány, okamžitě odejděte! Zneužil jste mé důvěry. Zklamal jsem se ve vás!“

Na chodbě jsem si – jako pro sebe – nahlas povídal. „Kvido určitě není vymyšlený, ten musí existovat!“

„Samozřejmě, že existoval,“ přitaká mi doktor Mašek, „jenže bylo rovněž dokázáno, že ty pověstné zápisky, které vás tolik upoutaly a zmátly, Jirka Kolda napsal ještě před Kvidovou smrtí, že si je vymyslel, vybájil, vysnil, rozumíte?! O absurdní myšlence – stěhování duší z těla do těla – už opravdu nechci nic slyšet! --- Děkujeme za návštěvu, pane redaktore...“

Nedalo mi moc práce zjistit přes známého na městském úřadu příjmení Kvida. Celé jméno znělo – Kvido Vrba. Takže deník v ničem nelhal. Nemýlil se dokonce ani v datu a místě úmrtí Kvida.

Rodiče Kvida byli poněkud zaskočeni, když jsem u nich zazvonil. Zkroušeným hlasem jsem je poprosil, přirozeně jsem se předtím stokrát omluvil, o vrácení knížky, kterou jsem jejich synovi půjčil ještě před tím ---. Ochotně mi vyhověli a v pokoji jsem zůstal sám. Přesně odpovídal popisu v deníku Jirky Koldy. Abych nevzbudil podezření, vzal jsem první knihu, co mi padla do rukou, hluboko do kapsy jsem zastrčil záhadnou drobnou krabičku z černého dřeva s malbami sfingy, býka, orla, lva a hlavy panovníka. Slušně jsem se rozloučil, s drobnou lží na srdci.

Můj bývalý spolužák s gymnázia, který dál studoval arche-

ologii, na krabičku vytřeštil oči. Vzrušeně ji ohmatával ze všech stran, čichal k ní, zkoumal lupou i chemikáliemi, nejraději by ji slupnul jako pochoutku... „Člověče, kdes to ukradl?! To je nádhera... úžasné... geniální...“ Přerušil jsem jeho chvalozpěv. „Zajímalo by mě, zda je to autentický exemplář a z jakého pochází letopočtu?!“ – „Že je to originál, to poznám okamžitě! Podle mých zběžných znalostí je z let 1500 až 2000 před naším letopočtem z Egypta. Fakt – řekni na rovinu – kdes tu vzácnost štípnul?“

Doktor Mašek se tvářil méně překvapeně, když jsem před něj krabičku postavil, než jsem čekal. Zaskočil mě tím. „Co to má znamenat?“ otázal se klidně. „Vysvětlete mi, pane doktore, jak se obyčejnému českému klukovi dostane do rukou krabička pocházející z Egypta z let 1500 až 2000 před naším letopočtem?!“ Doktor Mašek už vůbec nehovořil s nadšením, ani nepotrhával ramenem a rozpačitě se neusmíval. „Nejsem vůbec povinen vám něco vysvětlovat! Jen vám chci říct,“ zarazil se, větřil jsem něco nepředvídaného, „že Jiří Kolda z noci na dnešek tragicky zahynul...“ To mi vyrazilo dech. „Jak tragicky?“ – „O tom vás rovněž nemusím informovat!“

Takže – konec... Jirka svůj zápas o sebe sama prohrál. Nebo vyhrál? Vzniklé ticho přesto jiskřilo napětím. Jako špendlík mě píchla tiše a vážně pronesená věta. „Ještě toho hodně nevíš...“ Vždyť je to z ---. Pochopil jsem. „Podívejte se někdy na sebe pozorně do zrcadla, pane doktore...“ Doktor Mašek seděl strnule, učiněná sfinga. „Všechno je to nesmysl, pane redaktore, zapomeňte na to,“ řekl studeně. „Máte asi pravdu,“ odpověděl jsem s hořkým knedlíkem v krku. Věděl jsem, že jsem se nerozloučil s pravým doktorem Maškem... Potvrdil mi to i pohled na jeho vystouplou lícní kost a odstávající ucho.